

PERIÓDICH VERMELL

⚡ SALUT PÚBLICA ⚡ INTERESSOS POPULARS ⚡ ARTS Y LLETRES ⚡

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. . . . . Una pesseta
 Cada número. . . . . 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat a lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat a domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanin las circumstancies

GANGAS ESTIUHENCAS

(Acabament)

Estém aposentats en una aristocrática cambra desde quals balcons se veu un quadro hermosíssim y pintoresch.

Al frente nostre tenim las altas serras del Illás, totas cobertas de roures y alzinas, y alfombradas de penjolls de la báquica fruyta. En la falda d' aquestas serras s' hi veu com una monstruosa serp endormiscada la rogenca carretera de Esparraguera á Monistrol (intransitable y escabrosa com es de suposar.) A la dreta las tradicionals y encumbradas montanyas de Montserrat, ermas y rónegas, salvo alguns márges de boix que s' emancipan per las esclerjas. Lo monastir, dintre una ubaga conca natural, se destaca sever y altiu com un senyor feudal que contempla arrogant los seus pobllets feudataris.

A l' esquerra teniu los turons de Bacarissas plens d' oliveras. Y á l' esquerra la perspectiva es sublime: una llarga plana s' estent á nostres ulls, que forma en conjunt una inmensa y fecunda vinya d' hont s' extreu aquest riquíssim ví tan acreditat del pla del Llobregat. Adornan aquesta capa de verdura las hermosas vilas de Esparraguera, Olesa, Abrera y Martorell. Lo mencionat riu es la vena fertil que dona vida á tota aqueixa campinya, 'l qual passa remorós y encongít després de precipitar-se desde las altas rocas del Cayrat, passa dich, á nostres peus y s' aixampla cofoy, clar com un mirall per la plana, acariciat per los besos de las-cent mil classes d' ar-

bres que 'l festejan ab la sorda y bucólica remor de son fullatje.

En aquest moment nos alsém del llit. Acaba de sortir 'l sol.

Sortim al balcó en cos de camisa y ab los ulls lleganyosos y estém observant l' alegre moviment qu' es nota al entorn del establiment.

Varias parellas que 's coneix que tampoch s' han rentat la cara, passejan pe 'l pont ab vestits sumament llaugers; altres s' encaminan al Cayrat; altres mes perososos no 's mouhen del pati y 's concretan á fer la barrila aquí, caixalejant sens pietat una inofensiva presa de xacolata y un modest llonguet.

Una colla de senyoretas y xitxarellos se dirigeix cap baix al riu agafats de mans alternativament per no relliscar puig lo camí es perillósíssim. Aixó no priva de que la senyoreta del devant posi 'l peuhet malament y relliscant rápida s' endugui á son enmidonat company, que, rodolant inevitablement deixa net y sencer lo cul de sos delicats pantalons estés á unas argilagas y fent pendre forsosament la fresca á sas graníticas ancas, lo qual fa fer un crit d' esglay á las damiselas que ho presencián. ¡Indiscret! ¿qui no li fa posar camisa, encara que no mes siga per arribar al riu y tornar? ¿Qué no sab que la samarreta no arriba sino fins á mitj cos?

Pero doble mes trist y crítich es l' estat de la senyoreta que ha relliscat. Aquesta, no aturantse per res continuaba relliscant quan jo faig un crit d' horror: rodolaba en direcció á un respectable barranch ahont

tenia que quedar com carn de fer butifar-ras. Pero, lo qu' es l' etzar! queda enganxada per la camisa y la bata de cretona á una soca punxaguda d' un pi tallat de poch y penjada com una nina de fira, ensenyant com es de suposar de costellas avall ¡ey! exceptuant las camas que están cobertas per unas elegants mitjas.

Y sort de la sort; pues sota 'l barranch uns quans senyors estaban discutint amigablement quan se veuhen la nostra senyoreta fent tercerillas y xisclant escandalosamente. Jo ja ho veig; no n' hi ha per menos. Tots los banyistas hi corren desseguida y ab la ajuda d' una escala un aixalabrat l' agafa per la part neutral del cos y la baixa á terra plana. Per supuesto que poden contar lo rubor de sas galtas, després de haberse vist tant *en paños menores*.

Després d' aquesta escena aném á rentarnos y á dar mal temps al beco, per esmorzar.

Nos serveixen un plat de sopa á la purée, una tremenda costella de moltó adornada ab tomátechs y pebrots que 'ls àngels hi cantan. Mentres me trech un cigarro per fumar entra 'l mosso ab una carta tancada á la mà. L' obro pe 'l mitj desseguida (á la carta s' enten) y... oh fortuna! *nada menos* que una invitació de la mamá d' aquella senyoreta del tren, que 'm convida á una tertulia familiar que tindrà lloch á la nit.

—Ah! tunanta, tu vols pescarme,—dich jo entre mi.

Lo bitllet diu textualment: *Caballero: abiendo dispuesto con variosami, jos una vela dá familiar por esta noche yrre cordandome, suz nobles y alejantes ofenesi-*

mientos i cri do un deber mio conbidaldo. á tendido que ió zoi una delas pncipalás ini zadoras. Espero que tendar lamavilidad de acistir aella onrrandónos con zucmena pncensia.—S. S. cerbidora. En gracia Sinella. P. Data. mi higa Madronita lo saluda res-petu osamenta.—

La esencia d' aquesta carta l' hauria de pescar á sota de tot, á la postdata, si la volgués analizar, pero veig que las quatre parts de la gramática s' hi trencarian 'l coll.

Bueno: faré com qui mossega l' asqué del am: assistiré á la vela da.

Passo 'l dia prenent lo corresponent bany y després de sopar y fumar lo meu habano, 'm poso 'l meu pantalon negre, l' ermilla de piqué y 'l jaqué d' elasticotí; 'm pentino á la alfonsina, 'm poso la grossa tombaga al dit xich de la má esquerra, un sombrero de faill al cap y *¿quién me tose á mí?*

Me faig acompanyar á la habitació de donya «En gracia» pe 'l mosso.

No m' ho pensava. Tot lo mes selecte dels banyistas estava aplegat allí.

Desseguida que 'm veu la... senyora, m' agafa per la má, y dirigintse á la concurrència diu:—Senyors, tinch l' honra de presentarlos lo jove D. Fulano de Tal...—Oh! celebros...—Dísposi de...—Tinch una verdadera satisfacció...—Mil gracias...—Vosté es duenyo...—Als peus de vosté...—Beso sa má...—Tals son los compliments que com una pluja 'm cauhen sobre.

Una vegada apaciguada la cosa, 'm dirigeixo á fer lo rendivú á la filla Madroneta que m' estava mirant desde un recó del saló.

—¿Qué tal? ¿Ho passa bé?
—Per ara bé; gracias. Y vosté?
—Oh 'm dispensan massa favor vostés...
—No, al contrari; nosaltres som 'ls honrats...

—Cregui que tinch una satisfacció extremada, una alegría inmensa, al veurem altre cop al seu costat.

—So jo qui deu vanaglorianse de...
—Ja desde aquell wagó en que l' etzar va juntarnos, que no hi pogut olvidar los rasgos de son hermosísim rostros.

—Vosté m' adula, senyoret...
—No. Cregui que son tan expontáneas las meas frases...

Mentres estich enrahonant ab veu baixa ab la senyoreta Madroneta, vosté lector, entretinguis observant la concurrència. ¿Vritat qu' es lluhida? Vagi, vagi mirant y aguanti la part de la capa que li toca...

La conversacio que sostenim jo y ella 's va animant calurosament.

Lo piano toca y 'ls demés ballan.

La Madroneta, dissimuladament desapareix per una porta y jo al poch rato també faig lo mateix. Pero no puch sustreurem á las miradas que 'm dona vosté, lector.

Baixo per una escaleta fosca que 'm conduheix á un terraplé-jardí, ¡com! ¿també te 'l descaro de seguirme? Aixó ja es massa, lector. ¿Qué veu que obra tant los ulls? Ah!... una mica de vestit de la senyoreta entre 'ls reixats de la glorieta... Sí? Donchs ara no veurá lo que fem tots dos á

dins... y... silencio! Si sent algun suspir no 'n fassi cas... Esperim que surti...

Ara, lector, agafém la maleta y toquémpipa á Barcelona.

Si vosté curiós me pregunta, li diré com Cèssar al explicar la derrota de Pompeyo: *Veni, vidi, vici.*

J. GUINART

A Madrid sortirá desde 'l mes entrant un periódich que per res semblará fet en la vila de la gandulería.

Se titulará ¡¡La Silba!!

Y xiulará tot lo dolent, que dolent y xiulable ho es tot lo d' avuy en dia, desde la sotana hipocritona y lo lloron dels generals, fins lo proteccionisme dels industrials... que fan lo negoci ab l' estranger, prenent peu del proteccionisme.

***

Segons llegim en varios periódichs, los dias 22, 23 y 24 d' aquest mes se celebrará á Barcelona un congrés llibre-pensador.

Nos en alegrém.

Y encara 'ns en alegrarém mes si va bé y no resulta en descrédit de la idea.

¡Fora! ¡fora llana!

***

Llegeixo en un anunci:

«Una señora viuda del Ampurdan, que vive en Barcelona, desea tener como de familia tres ó cuatro jóvenes de dicho punto.

»No se tratará más que con los padres ó tutores.»

Del anterior anunci dedueixo una noticia ben trista per LA TRAMONTANA, aixó es: que ha mort l' Ampurdá, deixant viuda á la seva senyora.

Encara sort que no deu quedar canalla petita.

***

Lo president de la República de Sant Salvador, cansat ja de tantas vegadas d' esser reelegit, ha cridat als pares graves del país, y en bonas paraulas los hi ha dit que 'n busquessen un altre per ocupar lo seu puesto, qu' ell no volia ser un D. Perpétuo President, qu' altres n' hi havia per des-empenyar lo càrrech.

Lo president aquest, es un tal doctor Zaldivar, d' origen espanyol.

Ab aquest motiu un periódich diu que desmenteix lo seu origen.

*

Si jo tingués afició als sants y fos papa, tot seguit beatificava al doctor Zaldivar, y 'l nombraba patró dels polítichs espanyols y advocat de l' esquerra dinástica.

—¡Pobre sant Zaldivar,—dirán vostés,—y que pochi devots tindria!

Donchs per aixó 'l faria posar als altars, porque escarmentés.

¿Ahont s' es vist dimitir una presidencia aixís tan á la fresca?

Prou sé jo qui al saberho es capás d' es-garraparlo.

***

A Málaga un guarda bosch sorprengué á dos joves cullint rahims, y ab un tiro va matar á un d' ells.

Allí mateix un home que venia figas, al veure que un noyet posava la ma al cistell,

BUSCANT LA FELICITAT

Un dia per carambola vaig entrá 'l Café Suis, y un senyor bastant felis que feya molta tabola, tot mirant atentament escors de sobre la taula va fer us de la paraula de la manera següent:

—Such mágich que per un ral me 'n omplen una copeta fentme passá una estoneta en la gloria celestial;

que ficante dins mas venas convertit en such vermell fas brotar del meu cervell plans magnífichs á dotzenas.

Tinch de dirte que t' aclamo porque tu m' has tret de apuros; tinch cent cinquanta mil duros que gracias á tu 'n sóch amo.

La idea que vaig tenir de ficarme en una empresa que ha iniciat ma gran riqueza, del marasquí va sortir.

La fonda de frente 'l pont que tans diners hi estich fent, es obra de un pensament que vaig fer tot bebent rom.

Me donan los banys del Llach un resultat molt catxondo; lo plan va sortir del fondo de una copa de conyach.

Ja que tinch fortuna feta gracias als vostres favors diré: ¡Viscan los licors!... tot bebent una copeta...

Ell se tira 'l such al cos jo me 'l miro, ell me mira, y alsantme de la cadira sens dirli res toco 'l dos.

Tot sortint pensava jo: «Com que 'l cap tans plans engolfa, qui sab, encara aquest solfa podria tenir rahó.»

Segons sento que s' explica tot li marxa vent en popa, donchs jo beure alguna copa veyam si la sort me pica.

Desde avuy, visca 'l licor ja res mes del mon me tenta vinga rom, conyach ó menta... *Lo dicho, comendador.*

Del dit al fet, l' endemá com que tot ho prenh á fugas, en lloch d' una copa, dugas á cada hora de menjar.

Sempre serio fent lo mut escorria 'l meu talent, avans de beurer, bebent, y després de haber begut.

Pero per mes que pensaba y 'l molt licor qu' engolia, cap plan magnífich venia, lo meu cervell no brotaba.

Probant molt y no fent res un altre diria:—M planto.—Donchs jo no, aument al canto, en lloch de duas copas tres.

Ab tan beure ¡quin calor! lo meu cos era un volcan.

—Ara si que 'm vindrá un plan, vaig dir, que farà furor.

No hi ha mes, aquesta ardencia que sento dintre mas venas que de rompre sas cadenas; esperém donchs ab paciència.—

Y... ¿sabem qué va passar? que molts cops vaig fer tentinas y á mes de las paperinas que en poch temps vaig agafar, los licors pe 'l cos estesos van darmé... no son embulls, en lloch d' un plan... un mal d' ulls que 'm va durar quinze mesos.

Q. Roig

li clavá una ganivetada al bras que 'l deixá maf ferit.

¡No ho fassin tan fort, senyors malagueños!

Aixó es un xiquet massa.

Si volen castigar de ferm als lladres y detentadors de la propietat, LA TRAMONTANA tindrà molt gust en senyalárvosen uns de molt granats, dolents á carta cabal y que tenen la vergonya á la sola de la botina.

** **

Tenim la seguritat de remetre puntualment lo periódich á nostres suscriptors, pero aixó no es obstacle pera que s' *extra-vihin* números y l' administrador de LA TRAMONTANA rebí queixas com aquesta.

Un suscriptor de Beguda Alta rebia ab regularitat lo periódich mentres un de la casa donava dos quartos per número al peató encarregat de la correspondencia. Mes, vet' aquí que la tal propina va desaparèixe y lo suscriptor no ha rebut cap mes número.

—Home, senyor administrador de correus de Martorell: vegi si troba á quin punt s' evapora LA TRAMONTANA, que casi casi assegurariam está prop seu la causa y en sas mans lo remey.

** **

Lo dia 8 d' aquest mes ha mort vora de Chartres á la edat de 54 anys, Mr. Enrich Fourchy, advocat de D. Lluís Carreras, en la causa entaulada contra aquest pe 'l cónsul Rodriguez Rubí sobre 'l folleto titulat *Los duques de la Torre*.

Era un home de conciencia dels que no 'n corren gayres.
¡Que la terra li sia lleugera!

*

Estém d' enhorabona.

Lo senyor Montero Rios se 'n ha anat precipitadament á Paris.

S' assegura que aquest viatge está íntimament relacionat ab la *democracia* dinástica, y que dins pochos dias, y ab motiu del misteriós esmorzar de Biarritz, la política espanyola pendrà un giro d' *avance* cap á las reformas radicals simbolisadas per la má esquerra.

¡Tiva Quim!

*

Se diu que 'l plet que 'l general Serrano sosté á Paris en contra de sa ex-nora donya Mercedes Martinez de Campos, li va bastant malament.

¡Pobret!

Ho sentím.

** **

En Posada Herrera s' ha decidit á deixarse nombrar senador y ab tal motiu ofereix á Pio Gullon *lo seu districte* vacant.

¿Es dir que 'ls districtes electorals son dels diputats?

¿Y la legalitat del sufragi, ahont queda? Encara que á nosaltres no 'ns ve de nou. Sempre hem cregut que 'l cos electoral es tan llibèrrim... qu' está á las mans del primer policastro mes desvergonyat.

Pero, en veritat, nos agrada la franquesa

de véureho consignat per los mateixos interessats en la comedia política.

¡Viva la moralitat!

** **

Per la gravetat qu' enclou, no podém menos que copiar aquest suelto d' *El Palleter*, no tant per son contingut com per lo que deixa entreveure:

«Una pregunta al jefe de la Guardia sivil del distrit.

¿Sap el jefe lo que pasá en Carcaixent el dia 11, dimats, á les deu de la nit, en l' hostal de Camals, al anar á sorprendre á uns criminals qu' estaben conferensiant en un cuarto?

Mosatros sabem, qu' el cabo del puesto y tres individuos, anaren al hostal, preguntaren en quin cuarto estaben els criminals, feren anar dabant á la hostalera, arribaren á la porta del cuarto y... soná un tir que no fou disparat per la Guardia sivil.

Els criminals estaben allí... y no sabem qu' estiguen en la presó. ¿Pues qué s' han fet?

Procure averiguar el jefe lo que mosatros no volem esplicar, já no ser que preferixca que s' expliquem donantli pels y señals!...»

** **

¿Perqué 's deuen haber coaligat los partits avansats de Saragossa?

¿Que no aném prou hò?

No ho entench...

Empro tampoch me desagrada.

Hi trobo un sabor... aixís... agre-dols... que 'm fa pessigollas al paladar.

** **

Explicaba un diari que 'ls socialistas francesos y espanyols en tenian [tramada una de las sevas contra D. Alfons.

M' hi jugaria un tupé que tot aixó es una... *conspiració* dels del poder per allargar quatre dias mes lo menjar del pressupost.

Ves als socialistas que se 'ls en dona d' en Pau, d' en Pere, ni d' en Berenguera.

Si 's tractés de polítichs ho compendriam. Es net.

** **

Resulta dels comptes presentats al ajuntament per la comissió anada últimament á Madrid baix la presidencia d' en Rius y Taulet, que durant 29 dias, y pagant Barcelona, va gastarse á rahó de 223 pessetas diarias.

Aixó sí; hi van compresos los mistos, cigarros, propinas y demés frioleras per l' istil, inclosos los gastos de perruquer, ¡burrango! que aquestos últims han de costar un dineral habenthi per entremitj las patillas d' en Rius y Taulet.

Pero tu, burret de carga, *riu y paga*.

Sobretot *paga*.

** **

Lo govern civil de Girona ha manat tancar lo círcol obrer de Puigcerdá.

Per are no se sap que 'l mateix gobernador haja dit *ase ni bestia* al ajuntament carlista de Tortellá, que, passant per sobre de un acort prés, ha manat destruir la base

del monument destinat á commemorar los fets salvatjes dels defensors del altar y del trono.

** **

Una borratxada de mils pessetas suman los premis en diner que 's donarán als vencedors en lo hipódrom de Barcelona.

Tot pera fomentar,—diuhen,—la regeneració de la rassa caballar.

Pero no 's te noticia que la gent 'de pessetas haji pensat oferir ni un céntim pera evitar la degeneració de la rassa humana.

O sino pregunteuho als fabricants de Sabadell que no volgueren rebaixar un quart de treball als que passen dotze y catorze horas dins de la fábrika.

** **

L' esquerra dinástica de Barcelona ha donat un petit tiberi á n' en Balaguer.

Aquest bon senyor va ferhi l' indispensable brindis polítich.

Es de notar que l' antich catalanista va parlar en castellá y en aixó va ser prudent.

Degué coneixe que la llengua catalana no serveix pera las concupiscencias políticas.

EN LO LLIT

—Jo 'm moro ¡Deu del cel! Vina Maria Maria vina ab mí.

—Senyor rector, ja va.—La rectoria ¿está deserta?—Sí.

—Som sols... Tanca la porta. Quan te miro mes creix lo meu dolor.

Acóstat... ¡Quina cara! Jo deliro... mon mal es mal d' amor.

Mes, mes, qu' ets lluny encara... Aixis m' agradas.

¡Qu' es dols morir á prop teu! Si al cel pogués entrar ab tas rosadas galletas ¡Deu de Deu!

¿M' estimas com avants?—Com ants, si pare, y molt, y molt, y molt.

Morint vosté jo 'm moro.—No, no encara; no 'm deixis trist y sol.

Maria, tu m' alentas, tu 'm dons vida tu calmas lo meu mal.

¿Recordas aquells temps?—Senyó, afligida jo caich, jo estich fatal!

No 'm parli d' aquells dias de ventura; no 'm vulga fe patir.

Per mí tot es dolor, tot amargura... ¡si jo pogués morir!

¿Qué seré sens vosté? Una desdixada.

¡No 's mori!—No puch mes.

Te, guarda eix grapat d' or!—¡Ja estich salvada!

—¡Un bes!... un altre bes!

La má posam al pit... ¿Sents? Ja reposa mon fret y gelat cor.

—Ja tinch lo que anhelaba... ¡Ja 'm fa nosa!

¡Ja gira 'ls ulls en blanch!... ¡Jé jé!... ja es mort!

Juanito CATALÀ

Lo dimars prop passat tingué lloch á Girona un miracle de la providencia divina.

Lo cel, sens dupte agraviat dels gironins, va comensar á férloshi mala cara, etzibant contra ells una forta tempestat de llamps y trons que 'ls *àngels hi cantaban*; quan

cap al tart, ¡oh miracle! un llamp esgarriat va caure en lo convent de monjas del vehinat de sant Daniel, movent mes xibarri que una primera nit de nuvis.

Lo dit llampech, tafaner de volguer sapiguer lo que feyan las monjas en aquellas horas, va ficarse com un mal esperit per la cúpula del convent, rompentla en parts diminutas y ferint á duas de las monjas que estaban resant *ferrosament* porque 'l seu amo (Deu) los hi concedís la santa gracia de posar coto al mal temps. A una se li emportá unas claus que tenia á las mans, y á l'altre la sabata del peu esquert, aixatant de passada l'orga y molts altres cosas que li van passar per la barretina.

Després ¡oh després! desaparegué de las mans de la verge lo bon jesuset, que á corre-cuyta va tocar pirandó per pór que no li posesin també las peras á quarto, y lo millor del cas es, que *aun no ha sido habido...*

Ja ho veig; las monjas tot resant devian tenir *mals pensaments* y...

Deu te un bastó
que pega sens fer remó.

** **

Estém d' acort ab Lleó XIII.
O ell está d' acort ab nosaltres.
Los lectors ho decidiran.

Perque LA TRAMONTANA sempre ha cregut: que ó no debia haberhi clero, ó en altre cas debia abolirae lo celibat ó practicar-se una operació gitanesca ab los seminaristas.

Motius no necessitem exposarne. Prou y massa eloqüent parlan los mil y un fets sotani-tocinescos que setmanalment tenim lo trist deber de consignar.

Donchs ara resulta que, segons veus, lo papa Lleó XIII te una opinió no gens diferenta de la nostra en lo fondo; y dihem en lo fondo porque aquesta qüestió en te molt y es bastant peluda.

Sí, senyors, sí; tenim un verdader goig en consignarho: lo papa sembla que veuria ab gust que 'l clero prengués la iniciativa pera embestir de frente si deu ó no abolirse lo celibat; ó en altres termes: si 'ls capellans han de ser *pares* sense fills ó si han de viure decentment la vida matrimonial y nó donant set escandols per minut.

¡Apa, donchs, reverents que viviu en continu sobresalt: á declararvos partidaris del papa ó dels papas!

Y vosaltres ¡oh castas majordonas en qui los anys, la intimitat y 'l carinyo han creatants d' interessos! no deixeu perdre la ocasió.

** **

La escena passa en la hermita de Puigcerver, terme d' Alforja.

—Que no ballaréu á trenta passas al rededor del santuari; jo ho mano.

—Donchs hi ballaréu, y qui li piqui que s' ho rasqui, senyor rector.

Entretant una comitiva del cassino, tots ells carcas, contravé las ordres del rector y s' arma un xibarri del que 'n sortian los crits de *pastelero*, *hipócrita* y altres mes pujats de color, tots dirigits al sotana.

Y creixent, creixent la gresca, lo rector hauria passat per una finestra del camaril del santuari, sense la bona intervenció d' un tercer.

No se sab que la mare de Deu de Puigcerver pensés obrar cap miracle en lo cas d' anar daltabaix l' home ab faldillas.

** **

—Senyor rector de Santa María de Torrellas, ¿es cert que á casa de vosté no fan caritat en dia de festa y treuhen los pobres á fástichs.

Y cas de ser certa aquesta manera de *santificar* las festas; digui: ¿cóm es que 'ls diumenjes vosté s' ocupa ab las noyas de la vila y las fa cantar y mes cantar?

** **

Nou feligresos y dos forasters que habian anat á festa major, total onze, es lo número dels que portavan atxa en la professó organizada á Sallent per l' extraordinariissim mossen Esquerra.

A la professó hi assistiren un vehí per cada cinchcents.

Y vagin cantant:
¡¡¡La fé de Espanya no morirá!!!

** **

Las duas poblacions de Catalunya que segons datos oficials donan mes número de divorcis y separació de cósos son...

¿May diriau quinas?

Vich y Manresa.

Es dir: las duas mes católicas, mes plenas de capellans y mes carlinas.

Apunteuho, lliberals, y que no s' olvidi.

** **

Un bocí de sermó.

Lo vicari de Cadaqués te la paraula:

«... llavoras, germans meus, hi acudí... ¿qué os diré, germans? *un famer d' angels...*»

¡Oh sublim oratoria sagrada que fas anar los angels á famers!

** **

Un bisbe, que á la trassa deu ser fill de Mataró, s' ha tret del cap un projecte, gros com una mitra.

Consisteix en construhir una barca de grans dimensions y poch calat, qual interior servirá de temple, habenthi altar, trona, confessionari, orga, font batismal y demés frioleras.

Ab pochos quartos, (al bisbe no ha de costarli un céntim), lo barco será revestit de fustas preciosas.

La iglesia embarcada será moguda per lo vapor, tindrà capellans y missioners, y estará destinada á recorre la llarga extensió del Amazonas, al objecte d' escampar la religió entre 'ls indios d' aquell pais.

Aixó me sembla un principi encaminat á servir la religió á domicili.

Vamos, una especie de servey de banys de pila.

Per quan lo cas arribi, espero trobar un dia en la redacció al rector de la parroquia carregat ab los trastos de confessar y dis-

posat fins á absóldrens de las excomunionis que *pesan* demunt nostre.

Visquem y vegém, gobernant fusionistas.

** **

Un capellá mallorquí esta encausat per haber vengut una sola finca á duas personas distintas.

L' home, (vull dir, lo sotana) debia recordarse que ab tres mil pans y set mil peixos Jesús doná menjá á tres personas, y encara va sobrar teca.

En altre temps, quan los capellans no eran portats á veure la cara del jutje, lo miracle s' hauria obrat. Llavoras, venuda la finca á duas personas distintas, era segur que tornaba á quedar en poder del sotana.

Junt ab los naps cobrats ¡ey!

** **

Llegeixo en un diari mallorquí:

Al oratori situat en lo caseriu del *Hostalet d' en Canyellas*, se benehí una campana d' unas cinquanta lliuras de pes. Diuhen que al *benhirla* pesaba mes de *xeixanta* lliuras.

¡Miracle!

Veyám, veyám si 'ls mallorquins aprofitan la invenció y d' ara en avant engreixan los tocinos *crístianament*.

Bon sistema pera aixecar la decayguda té de nostres temps.

EPIGRAMAS

Diu la dona d' en Lluis
que va estar nou mesos justos
desde *Cardona* á *Paris*.

Q. Roig

** **

Fa temps que tinch un amich,
que sent vell fa de manobre
perque n' es molt y molt pobre,
y tothom li diu *En-rich*.

*

En una gran població,
(que no vull anomená)
al arcalde 's presentá
numerosa comissió;
per veure si ell treuria
de cert lloch uns gitanots,
que movian alborots
y escándols de nit y dia.

Després de molt esperá
la citada comissió,
va sentí ab admiració
que l' arcalde va exclamá:
—Contra mí ningú 's rebela,
mes, res puch fe ab semblants manos,
perque son los tals gitanos...
¡de la meva parentela!

FRANCISCO LLENAS

SUSCRIPCIÓ

PER' AIXECAR UN MONUMENT AL INSIGNE MÚSICH-POETA

JOSEPH ANSELM CLAVÉ

	Rals.
Suma anterior	318
J. Cap.	2
Total	320

Se admeten donatius en aquesta Redacció.